

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11837/2025
11.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Српко Савић адвокат из ..., против тужених ВВ, ГГ и ДД сви из ..., чији је пуномоћник Наталија Ђоровић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1168/24 од 16.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1168/24 од 16.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1168/24 од 16.12.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужиле ББ и потврђена делимична пресуда Вишег суда у Београду П 1821/16 од 10.10.2023. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезу тужени на исплату накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде угледа и части у износу од 1.830.000,00 динара и солидарну накнаду материјалне штете у износу од 27.127.000,00 динара са законском затезном каматом на ове износе од пресуђења до исплате, и обавезана тужилца да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати туженима износ од 972.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца ББ је благовремено изјавила ревизију због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиљин супруг АА закључио је са туженим ДД, сада покојном ЂЂ– правном претходницом тужених ВВ и ГГ и ЕЕ уговор о суинвестирању и заједничкој градњи који је 03.09.2007. године оверен пред судом, под Ов 17770/07. Уговорне стране су уговориле да ће тужиљин супруг извести радове на адаптацији, надзиђивању и проширењу објеката – куће број 1 и куће број 3 у улици ... у Београду и да друга уговорна страна у тај посао улаже право својине на означеним објектима и право коришћења на земљишту уз накнаду – својину на деловима новосаграђеног објекта.

Поднетом тужбом, тужиоци АА и ББ (у односу на ког је поступак прекинут до правноснажног окончања парнице за утврђење да су раскинути уговор о суинвестирању и заједничкој градњи и споразум о коначној деоби стамбених јединица, са евентуалним захтевом за утврђење ништавости тих правних послова) траже од тужених накнаду нематеријалне и материјалне штете.

Нижестепени судови су одбили тужбени захтев у односу на тужиљу ББ.

По становишту судова, тужила није активно легитимисана да тражи накнаду нематеријалне штете за душевне болове и повреду угледа и части, због неистинитих и увредљивих изјава тужених о њеном супругу као лажову и преваранту који је више пута продавао исте станове, као и због три неосновано поднете кривичне пријаве против њега, а није доказала да је лично трпела нематеријалну штету због увредљивих изјава које јој је упутио тужени ДД, нити су за изјаве тог лица остали тужени пасивно легитимисани.

Нижестепени судови су закључили да тужила ББ није активно легитимисана ни за потраживану материјалну штету, проузроковану радњама тужених због којих није омогућена законита изградња објекта и отежана продаја станова у новосаграђеном објекту, зато што није уговорна страна из уговора о суинвестирању и заједничкој градњи. Осим тога, по налажењу судова, одређене радње тужених предузете у том уговорном односу немају ни обележје противправности јер су њима штићени интереси тужених кроз обавештавање заинтересованих купаца о изреченој мери забране тужиоцу АА да располаже становима и покретањем судских спорова, односно подношења пријава полицији и грађевинској инспекцији.

Изложено правно становиште прихвата и ревизијски суд, налазећи да је материјално право у овом спору правилно примењено.

Право на накнаду нематеријалне штете за душевне болове због повреде угледа и части предвиђено је чланом 200. став 1. Закона о облигационим односима. Право на накнаду тог вида нематеријалне штете има лице чији су углед и част повређени, а тужила у овом спору није доказала тврдње да јој је тужени ДД проузроковао потраживану нематеријалну штету увредљивим изјавама о њеном изгледу и националној припадности, односно стављањем у изглед наношења телесне повреде. У односу на остале тужене, који такве изјаве или претње нису упућивали тужили, њен

тужбени захтев је у том делу неоснован и због непостојања њихове пасивне легитимације.

Потраживана материјална штета проистиче из уговора о суинвестирању и заједничкој изградњи. Сагласно члану 262. став 2. Закона о облигационим односима, право на накнаду те штете припада само уговорним странама. Тужила није уговорна страна из тог уговора и она то својство није стекла ни на основу споразума о деоби заједничке имовине стечене у браку, који је 15.07.2013. године закључила са тужиоцем АА, чији су предмет били станови у новосаграђеном објекту који су по споразуму о коначној деоби њему припадали у својину. Означеним споразумом о деоби заједничке имовине није извршено уступање уговора о суинвестирању и заједничкој градњи, у смислу члана 145. став 1. Закона о облигационим односима, јер за то недостаје пристанак друге стране из тог уговора, нити је извршена цесија из члана 436. истог Закона. Осим тога, покретање судских поступака од стране тужених, односно писано обавештење истакнуто на видном месту на новосаграђеном објекту којим се заинтересовани купци обавештавају о изреченој привременој мери забране туженом АА да располаже становима у том објекту, нема обележје противправности.

Изјављеном ревизијом не може се оспоравати утврђено чињенично стање. Одредбом члана 407. став 2. ЗПП изричито је прописано да се ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. ЗПП који у овом поступку није остварен. Тужила у ревизији истрајава на ставу да је активно легитимисана да потражује накнаду материјалне штете јер је по споразуму о деоби заједничке имовине постала власница свих станова, који су споразумом о коначној деоби припали њеном супругу и да је радњама тужених онемогућена да врши продају тих станова. Упориште за такав став тужила налази и у уговору о суинвестирању и заједничкој градњи којим је предвиђена могућност да се у случају више силе, у овом случају по тужилиној тврдњи тешке болести њеног супруга – суинвеститора, ангажује други суинвеститор. Означеним уговором предвиђено је да уколико суинвеститор није у могућности да из разлога штете насталих услед више силе настави градњу објекта, странке ће споразумно покушати да реше насталу ситуацију, уз могућност потпуног препуштања локације инвеститору (туженима), и уз овлашћење инвеститора да повери новом суинвеститору окончање градње, уз услов накнаде дотадашњих трошкова суинвеститору, сагласно споразуму или налазу релевантне организације или лица овлашћених за вештачење у области грађевинарства и инвестиција (члан 9. став 4. и 5). У овом случају до промене суинвеститора из разлога више силе није дошло, а правна ваљаност споразума о деоби заједничке имовине је предмет спора у другој парници, покренутом тужбом овде тужених, која је прекинута до правноснажног окончања парнице за раскид – евентуално утврђење ништавости уговора о суинвестирању и заједничкој градњи и споразума о коначној деоби стамбених јединица у новосаграђеном објекту.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**